

LUDVIG RASMUSSEN

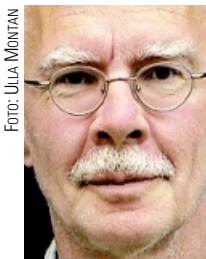

FOTO: ULJA MONTAN

När man inte känner igen folk man känner

Ludvig Rasmussen är journalist och kolumnist i bl a *Vår Bostad* och radions veckomagasin *Godmorgon Världen*.

En av mina dåliga egenskaper är att jag har svårt att känna igen folk. Det är dubbelt irriterande, både för mig som inte känner igen dem som jag borde känna igen och för dem som jag inte känner igen och som kan bli ledsna för det.

Men förra året kände jag i alla fall igen Görel Kristina Näslund. Hon kände dessutom igen mig.

Det var inte särskilt svårt, för vi möttes på en mottagning på ett bokförlag. Och vi hade träffats tidigare i liknande sammanhang. Hade jag i stället sett henne ute på stan, skulle jag nog inte ha känt igen henne, och kanske inte heller hon mig. Då hade vi bara passerat förbi varandra.

Och hade hon stått och sålt ost på gatumarknaden i Belleville i Paris hade jag absolut inte gjort det.

»Värst vad hon är lik Görel Kristina Näslund«, skulle jag ha tänkt. »Men det är förstås inte hon. Varför skulle hon stå här och sälja ost?«

Men den här gången kände vi alltså igen varandra och satte oss ner bredvid varandra och pratade. Ofta kände hon inte igen folk, berättade hon, trots att hon kände dem. Hon berättade att vårt gemensamma problem har ett namn, »prosop-agnosi«, »facial blindness« eller »ansiktsblindhet«.

Prosop-agnosi låter bättre, tycker jag. Det enda dumma är att det är svårt att komma ihåg. När jag numera ska berätta för folk att det inte är av bristande intresse eller snobbism som jag inte känner igen dem, utan på grund av att jag har en viss åkomma, kommer jag aldrig ihåg vad den heter. Då tror de förstås att jag inte bara är dålig på ansikten utan minns dåligt överhuvudtaget. Tämigen åderförkalkad, med andra ord. Om inte något ännu värre.

För att sprida kunskap om att min snobbism i själva verket har en rationell förklaring, gjorde jag strax ett kåseri om mitt problem i radioprogrammet *Godmorgon Världen*. Det avlyssnas av några hundra tusen svenskar, bland

dem många som jag känner. I och med att jag, som man säger, »trädde fram« med min prosop-agnosi tänkte jag att de skulle förstå att jag varken är snobbig eller gaggig, bara att jag har en viss åkomma.

Det är bättre att ha åkomman än att vara snobb i Sverige.

Jag fick många reaktioner på pro-

Men tanken att jag kunde söka vård för min ansiktsblindhet var ändå trösterik. Det gjorde den på sätt och vis mer respektabel.

grammet. Dels av folk som kom fram på gatan till mig och sa:

»Jag förstår att du inte känner igen mig, men jag är X.«

Vilket jag uppskattade, för jag visste alltid vilka de var. Jag vet mycket om människor jag träffat, det är bara deras ansikten jag inte kan identifiera.

Dessutom tog andra med samma problem kontakt med mig, bland dem en kvinnlig psykolog. Hon trodde att det kunde bero på att det dröjde innan hennes föräldrar förstod att hon som barn var närsynt. Under en period såg hon inte människor.

Det var likadant med mig. Kanske skapades det hos oss en oförmåga att känna igen ansikten under en kritisk period av uppväxten?

En annan person undrade hur jag blivit bemött i vården för mitt problem. Detta förvånade mig, eftersom jag aldrig kommit på tanken att söka expert-

hjälp. Trots allt känner jag igen flera hundra personer, och att jag inte känner igen fler kan nog delvis förklaras med det faktum att jag träffar så många i jobbet. Det går knappt en vecka utan att jag träffar en ny person så grundligt att jag borde känna igen henne i framtiden. Kanske trängs för många ansikten i mitt minne.

Men tanken att jag kunde söka vård för min ansiktsblindhet var ändå trösterik. Det gjorde den på sätt och vis mer respektabel.

Ibland funderar jag på att bilda ett förbund för alla oss med prosop-agnosi. Alla medlemmar ska få knappar att fästa på bröstet där det står PA. Knapparna ska vara så stora att de syns på långt håll, så att alla som känner oss och möter oss utan att vi hälsar, presenterar sig. Vi ska också ha stora årsmöten där PA-sjuka från hela landet samlas och diskuterar gemensamma problem och planerar uppvaktningar hos Ylva Johansson.

Något problem med att känna igen varandra på dessa konferenser blir det inte. Vi ska ha ordentliga namnskyltar. Det har man på alla riktiga konferenser, så åtminstone i det avseendet behöver vi inte känna oss särbehandlade.

Ludvig Rasmussen